

ת"פ 49230/04/18 - מדינת ישראל נגד אוהד אשרי

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 49230-04-18 מדינת ישראל נ' אשרי(עציר)

בפני	כבוד השופט אבי לוי
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	אוהד אשרי (עציר)

גזר דין

כללי

הנאשם שלפני, אוהד אשרי, נותן את הדין על עבירה אשר נכללה בכתב-אישום מתוקן אשר הוגש נגדו במסגרת הסדר-טיעון, ואשר עניינה **פציעה בנסיבות מחמירות**, בניגוד לסעיף 334 בנסיבות סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

עובדות ההרשעה

ואלו עובדות ההרשעה -

ביום 6.4.18, בשעת בוקר, הגיע המתלון, א א באמצעות מונית לחניית מסעדה בקרית-מוצקין. בהגיעו לחנייה יצא המתלון מהמונית והמתין לנאשם בסמוך לה. יצוין, כי בין השניים התקיימה היכרות מוקדמת. הנאשם הגיע למקום מקץ דקות ספורות כשהוא **מצויד בסכין** ביחד עם אחר. המתלון נע לכיוון השניים וכשפגש בהם, **שלף הנאשם סכין וחתך את המתלון בחלק השמאלי של צווארו**. המתלון נמלט; הנאשם וחברו הלכו אחריו ואז עזבו את המקום. המתלון הובהל לבית-החולים רמב"ם באמצעות אמבולנס שהוזעק למקום. כתוצאה ממעשיו של הנאשם **נגרם למתלון חתך בן 15 ס"מ בצוואר מתחת ללסת; הוא אושפז ונותח לצורך סגירת החתך**.

ראיות התביעה

התביעה הציגה לפני מסמכים רפואיים בעניינו של המתלון, אשר לימדו, כי החתך שנגרם לו חדר פנימה אך לא הותיר דימום פעיל ולא עירב כלי-דם גדולים. עלה, כי במיון עבר המתלון אינטובציה, אחר-כך עבר ניתוח ולמחרת שוחרר מבית-החולים במצב כללי טוב, תוך שהוא הונחה להגיע למרפאת אף אוזן גרון לצורך מעקב.

עוד הוצג לי תדפיס מידע פלילי אשר לימד, שבשנת 2014 הורשע הנאשם בעבירות מסחר בסמים במספר גדול של תיקים, החזקת סמים, וקשירת קשר לפשע (מספר עבירות). בגין כל אלו, נגזרו לו 23 חודשי מאסר בפועל. בשנת 2011 הורשע בעבירות סמים ובעבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב, ובשנת 2009 הורשע בעבירות של היזק מכוון בחומר נפיץ, הובלת והחזקת נשק וקשירת קשר לפשע.

בגין כל אלו הוטלו עליו 48 חודשי מאסר לריצוי בפועל. הוא אף הורשע בשנת 2007 בעבירות של שימוש ברכב ללא רשות בעליו ופריצה לרכב ובגין אלו הוטלו עליו 45 ימי מאסר.

לא הוגשו ראיות מטעם ההגנה.

טיעוני הצדדים

תביעה

התביעה עתרה לכך שאקבע בעניינו של הנאשם מתחם עונש הולם הנע בין 24 ל-48 חודשי מאסר בפועל כשראוי, לטעמה, להטיל עונש באזור הבינוני-גבוה של המתחם. ב"כ המלומדת של התביעה, עו"ד נועה בורג, עמדה על הנסיבות המחמירות של האירוע - השימוש בסכין אשר סיכן חיי-אדם; הפציעה אשר נגרמה בפועל למתלונן; עברו המכביד של הנאשם. היא עמדה על הצורך להכביד בענישה בכגון דא וסמכה דבריה על פסיקת בית-המשפט העליון.

הגנה

הסנגור המלומד, בטיעון מקיף ויסודי בכתב ובע"פ סבר שנסיבות המקרה מחייבות סיווגו כמצוי ברף התחתון של עבירת הפציעה בנסיבות מחמירות שכן המתלונן שוחרר למחרת יום האירוע מבית-החולים; שכן קיימת היכרות מוקדמת בין השניים; שכן מדובר בחתך בודד ולא בדקירות רבות; שכן לא נלוותה למעשה הדקירה פגיעה פיזית כלשהי אחרת במתלונן. לאור כל אלו, ולנוכח הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שהללו נותחו על-ידיו הציע הסנגור שאקבע מתחם ענישה הולמת הנע בין 6 לבין 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

הסנגור טען, שבהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (פגיעות ההליך בנאשם ובמשפחתו, נטילת האחריות, העדר עבר פלילי רלבנטי), ראוי לגזור את עונשו של הנאשם באזור הבינוני-נמוך של המתחם המוצע.

דברו האחרון של הנאשם

הנאשם הביע חרטה על המעשה וציין שבת-זוגו מצויה בהיריון מתקדם.

דין והכרעה

המעשה שעליו נותן הנאשם את הדין חמור אליבא דכולי עלמא. עניין לנו כאן בשימוש מסוכן בסכין, אשר העמיד את חיי המתלונן בסכנה ובפועל הסתיים בפציעה אשר חייבה אשפוז וטיפול רפואי. המעשה נעשה על-ידי מי שעברו רחוק מלהיות נקי, וגם אם לא הורשע בעבר בעבירות דומות, הרי שנזקפו לחובתו עבירות נשק וגרימת היזק מכוון באמצעות חפץ נפיץ, שהן עבירות בעלות אופי אלים ומסוכן גם כן. לא למותר להדגיש כבר כעת, כי הנאשם שלפניי בילה כשש שנים מחייו מאחורי סורג ובריח (עוד בטרם נעצר בפרשה הנדונה לפניי כעת). הסנגור המלומד הדגיש בטיעונו את העובדה שבפועל, הורשע הנאשם בעבירה אשר עונשה המירבי הוא 6 שנות מאסר, עבירה "קלה" ביחס לעבירות

האלימות האחרות המצויות על-גבי ספר החוקים הפלילי. הדבר נכון. דא עקא, שהענישה היא בראש ובראשונה פועל יוצא של המעשה ומידת האשם כאשר המסגרת הנורמטיבית היא סעיף החוק שהוא כותרתה. כך, יש, לטעמי, להשקיף על הדברים גם כאן.

בבואי לגזור דינו של הנאשם, אנחה את עצמי בעקרונות ובהנחיות שנקבעו בסימן א'1 בחוק העונשין שכותרתו "הבניית שיקול-הדעת השיפוטי בענישה". מטרתו של הסימן האמור, כידוע, לקבוע את העקרונות והשיקולים המנחים בענישה, את המשקל שיש לייחס להם ואת היחס ביניהם בדרכו של בית-המשפט לקביעת העונש הראוי לנאשם במקרה הקונקרטי המונח לפניו. (סעיף 40א לחוק העונשין).

תחילת הדרך, המסומנת על-ידי הסימן האמור עוברת בקביעת מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג לחוק העונשין). המתחם נקבע בהתאמה לעקרון המנחה - קיום יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש המוטל עליו ומידתו; ומתוך התחשבות בערכים החברתיים שבהם פגע המעשה, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנוהגת בכגון דא ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

הערכים החברתיים שבהם פגע הנאשם במעשיו ברורים: **זכותו של אדם לשלמות גופו, בריאותו ונפשו** והסדר הציבורי, אשר נפגע עת מבוצע מעשה תקיפה ברשות הרבים. **מידת הפגיעה** בערכים הללו **משמעותית**. עניין לנו במעשה תקיפה אשר בוצע **באמצעות נשק קר**; אשר כוון לעבר **אזור רגיש בגופו של אדם; אשר היה בו כדי לסכן את חייו; ואשר בפועל גרם לו לפגיעה של ממש** גם אם כזו שאיננה מסכנת חיים.

מדיניות הענישה בכגון דא מחמירה. בתי-המשפט חוזרים שוב ושוב על הרצון, הכוונה והמטרה למגר את תת-תרבות הסכין על גרורותיה השונות ומובן הוא, כי הדרך לעשות כן היא על-ידי הרתעת מי שמעז לעשות שימוש בסכין לפתרון סכסוכים בענישתו בחומרה. על כך עמד כב' השופט י' דנציגר, במסגרתו של ע"פ 3863/09 **מדינת ישראל נ' חסן** (ניתן ביום 10.11.09), בציינו כדלהלן:

"...קיים אינטרס ציבורי מובהק וחד משמעי בהרתעת היחיד והרתעת הרבים מפני נקיטה בדרך של כוח ואלימות ליישוב מחלוקות וסכסוכים תוך שימוש בנשק קר. המסר שצריך לצאת מבית משפט זה הוא שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם שימוש בסכין לשם פתרון מחלוקות וסכסוכים. יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. נגע האלימות הינו רעה חולה שיש לבערה מן היסוד, ומן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות ייטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר משמעותיים ומרתיעים מאחורי סורג וברח".

על מנת לשרטט כדבעי את מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם, עיינתי בפסיקה רחבה העוסקת בעבירה שעניינה פגיעה בנסיבות מחמירות בניגוד לסעיף 334 בנסיבות סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין.

כך למשל, בפרשה שנדונה במסגרת ע"פ 6176/12 **שווק נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 13.1.13) דחה בית המשפט

העליון ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה, במסגרתו הושת על המערער עונש מאסר **בן 18 חודשים לריצוי בפועל**. עונש זה הוטל על המערער בגין ביצוע (בהתאם להודאתו) של עבירות שעניינן **פציעה בנסיבות מחמירות** לפי סעיפים 334 ו- 335(א)(1) לחוק העונשין ו**נשיאת סכין** לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין. עובדות מקרה זה לימדו, כי סכסוך נתגלע בין המתלונן לבין המערער (**בעל עבר פלילי**) ואחיו. בעיצומו של מאבק ניסה אחיו של המערער (נאשם מס' 1) לפגוע במתלונן באמצעות סכין, אלא שהמתלונן ואדם נוסף הצליחו למנוע את המעשה. דא עקא, בין לבין, הגיע לזירה המערער כשהוא מצויד בסכין ודקר את המתלונן. כתוצאה מהדקירה נזקק המתלונן לאשפוז.

בפרשה שנדונה במסגרת ע"פ 79/15 **קנדלקר נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.5.15) דחה בית המשפט העליון ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, במסגרתו הושת על המערער עונש מאסר **בן 14 חודשים לריצוי בפועל** (הכולל הפעלת מאסר מותנה בן חודשיים). עונש זה הוטל על המערער בגין ביצוע (בהתאם להודאתו) של עבירה שעניינה **פציעה בנסיבות מחמירות** לפי סעיפים 334 ו- 335(א)(1) לחוק העונשין. עובדות מקרה זה לימדו, כי למערער (בן 18 ומחצה) היה קיים חוב כספי בסך 30 ₪ כלפי המתלונן (קטין). בתגובה, המתלונן שלח למערער, באמצעות המרשתת, מספר הודעות בדרישה להשבת החוב. המערער לא הגיב להודעות. ביום 9.1.2014 הודיע המתלונן למערער כי הוא בדרכו אליו על מנת לגבות את החוב. המתלונן עשה דרכו אל בית המערער יחד עם שני קטינים נוספים. בהמשך לכך, בין המערער למתלונן התפתח ויכוח מילולי שכלל דחיפות הדדיות. העימות הסלים עד לנקודה בה המערער דקר את המתלונן פעמיים - באמצעות סכין מטבח חדה - דקירה אחת במותנו ודקירה אחת בחזהו. המערער נמלט ממקום האירוע, בעוד המתלונן פונה לבית חולים (נגרמה לו אמפיזמה תת עורית וחזה אוויר בעקבות הדקירה בחזהו).

בפרשה שנדונה במסגרת ע"פ 4333/04 **קונדוס נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 11.10.04) דחה בית המשפט העליון ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב, במסגרתו הושת על המערער עונש מאסר **בן 18 חודשים לריצוי בפועל**. עונש זה הוטל על המערער בגין ביצוע של עבירה (בהתאם להודאתו) שעניינה **פציעה בנסיבות מחמירות** לפי סעיפים 334 ו- 335(א)(1) לחוק העונשין. עובדות מקרה זה לימדו, כי המערער (**הנעדר עבר פלילי**) היה מצוי בקשרי חברות עם נערה וביקש להתארס עמה. לצד זאת, הובא לידיעתו כי בחור אחר קשר אף הוא קשרי ידידות עם הנערה, נתון שהעלה את חמתו. בעקבות כך, הגיע המערער לביתו של הבחור האחר וביקש ממנו להילוות אליו לבית הנערה. השניים, בצוותא חדא עם בן דודו של הבחור האחר, הגיעו לבית הנערה ביפו, ושם במהלך הדברים, התפתח ויכוח קשה בין המערער לבין האחרים. במהלך העימות, החזיק המערער סכין בידו ודקר את בן הדוד (של הבחור האחר) דקירה באזור בית החזה ובאזורים אחרים בגופו, ואת אותו בחור אחר דקר דקירה אחת בחזה. השניים הובהלו לבית החולים ונזקקו לניתוחים ולאשפוז למשך מספר ימים.

בפרשה נוספת שנדונה במסגרת רע"פ 1601/14 **פרץ נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 3.3.14) דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בקריות. בית משפט השלום בקריות גזר על המבקש עונש מאסר **בן 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל** בגין ביצוע, על יסוד הודאתו, של עבירות שעניינן **פציעה בנסיבות מחמירות**, לפי סעיפים 334 ו- 335(א)(1) לחוק העונשין; **ותקיפה סתם** לפי סעיף 379 לחוק העונשין. עובדות מקרה זה לימדו, כי בעת היציאה ממקום בילוי תקף המערער (**הנעדר עבר פלילי**) את המתלונן, בכך שדחף אותו והשליך לעברו אבן שהחזיק בידו, אך האבן לא פגעה

במתלון. בהמשך, תקף המערער את המתלון באמצעות בקבוק עשוי זכוכית בכך שהכה בו בפניו. כתוצאה מהתקיפה, נגרמו למתלון שני פצעים סביב עין שמאל, פצעים חודרים את העור ואת תת העור.

ראוי לפנות כעת לבחון את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה -

מתיאור האירוע בכתב-האישום ניתן ללמוד כי הוא איננו ספונטני אלא מתוכנן. הנאשם היה מצויד בסכין בהגיעו למקום-המפגש; הוא הכיר את המתלון; הוא הגיע למקום מלווה באדם נוסף; מעשה הפציעה נעשה מיד ובלא דין ודברים שקדם לו. אחריותו של הנאשם לעבירה בלעדית. לא צוין בכתב-האישום ואף לא נטען בפניי כי המתלון קנטר את הנאשם או כי מאן דהוא אחר היה מעורב במעשה הפציעה. הנזק אשר עלול היה להיגרם ממעשה הפציעה היה חמור. פציעה המבוצעת בצווארו של אדם באזור בו עוברים כלי-דם גדולים עלולה בהחלט להעמיד חיו בסכנה. בפועל, נגרם נזק מוגבל למתלון. הוא אומנם נזקק לניתוח ולתפירה ויכול שיוותר לו נזק אסתטי כלשהו, אך הוא שוחרר מבית-החולים מקץ יממה ובחומר הרפואי מצוין, כי נרשמו לו 7 ימי מחלה בלבד. לא הובהרו מניעיו של הנאשם בביצוע המעשה..

בשקלול הנתונים כולם, בערכים החברתיים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה המקובלת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה באתי לדעה, כי ראוי לקבוע לאירוע בו קא עסקין, מתחם ענישה הולם הנע בין 12 לבין 30 חודשי מאסר לריצוי בפועל לצד עונשים נלווים ופיצויים למתלון.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

כמצוות החוק, הדרך להתאמת העונש לנאשם חולפת עוברת בבחינת נסיבותיו האישיות, הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה, המנויות בסעיף 40א לחוק העונשין.

הנאשם לפניי נטל אחריות על מעשיו ושיתף פעולה עם רשויות החוק. בכך הוא חסך זמן שיפוטי ואף הביע חרטה על המעשה. שמעתי מפיו שחברתו מצויה בהיריון מתקדם וברור שמאסר ממושך יפגע בהכרח בה ובילדו, לכשיוולד, בשעה טובה. עברו הפלילי של הנאשם, עם זאת מכביד. צוין, לעיל, שהנאשם ריצה תקופות מאסר ממושכות בגין מגוון רחב של עבירות וכי בעבר (לפני כעשר שנים) אף היה מעורב בעבירות בעלות אופי אלים.

בהתחשב במכלול, מצאתי לנכון להטיל על הנאשם עונשים כדלקמן -

(א) 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל מיום מעצרו.

(ב) 12 חודשי מאסר על-תנאי לבל יעבור במשך שלוש שנים עבירה מסוג פשע שיש בה יסוד של איום או אלימות.

(ג) 6 חודשי מאסר על-תנאי לבל יעבור במשך שלוש שנים עבירה מסוג עוון שיש בה יסוד של איום או אלימות.

(ד) פיצויים למתלון בסך של 15,000 ₪ אשר ישולמו ב-5 תשלומים שווים החל ביום 1.1.19.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י"ד חשוון תשע"ט, 23 אוקטובר 2018.